

Zaharia

Preotul Zaharia s-a dus la t m iat,
 i-un  nger de la Domnul lui i s-a arătat.
Atunci o mare frică preotul a sim it,
Dar  ngerul  i spune să fie lini tit.
"Eu s nt- i zice solul,Gavril, i  i vorbesc,
Eu stau în fa a sf nt  a Tatălui Ceresc;
 i iată vestea bună din cerul minunat:
C nd te-ai rugat la Domnul,tu ai fost ascultat."

Cor:

Domnul-pline te,c nd El vorbe te,
Chiar dacă unii s-au îndoit.
Să dăm de veste căci Domnul este
Atotputernic  i Slăvit.

" i iată Zaharia,tu n-ai avut copii,
Dar Domnul te anun a prin mine ca să  tii,
Căci El  i d ruie te un fiu,un b ie el,
Prin care izb ve te poporul Israel.
A a ca  i Ilie,el  i va înfrunta
Pe  mpotrivorii ce nu vor asculta.
O mare bucurie va fi în Israel,
Căci calea m ntuirii o preg te te el."

Dar omul cu-ndoiial  din drum s-a abătut,
 i pentru-aceasta iată,el graiul  i-a pierdut.
Căci nouă luni de zile n-a mai rostit cuv nt,
Să  tie,să cunoască,căci Dumnezeu e sf nt.
C nd Domnul  i vorbe te,tu nu te îndoi,
Cuv ntul Lui e ve nic,el se va împlini.
Ioan Botezătorul,copilul s-a născut,
 i-n casa părintească el mare a crescut.

El n-a băut nici bere,nici vin ame itor,
Nici n-a purtat podoabe în chip strălucitor.
Mantaua  i sandale, i-un br u peste ve m nt,
Căci el era prorocul cel plin cu Duhul Sf nt.
Lăcustele  i mierea erau a lui meniu,
Căci el e glasul care răsună în pustiu.
Să se coboare mun ii, i oamenii smeri i,
Să vină to i la Domnul să fie m ntui i.

Dar după toate-acestea,Irod s-a supărat,
Căci Ioan Botezătorul  i lor le-a predicat.
A lui Irod so ie cu moartea l-a lovit,
Căci el le-a spus păcatul în care au trăit.
La fel ca Izabela,femeia foarte rea,
S-a răzbunat pe omul ce Domnului slujea.
Dar nu-i nimic,martirii vor străluci nespuse,
 n ziua r spltirii,c nd va veni Isus.

Amin